

Włocławek, 16 stycznia 2019r.

⁻²⁻
FN.PIOL.3111.3.38.2018

Interpretacja indywidualna przepisów prawa podatkowego

Prezydent Miasta Włocławek działając na podstawie art. 14j § 1 i 3 w zw. z art. 14b i art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2018r. poz.800 ze zm. – dalej zwana o.p.) po rozpatrzeniu wniosku złożonego w dniu 16 listopada 2018r. przez [REDAKTOWANE] o udzielenie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie opodatkowania podatkiem od nieruchomości,

postanawia

uznać stanowisko Wnioskodawcy za prawidłowe

UZASADNIENIE

W dniu 16 listopada 2018r. do organu podatkowego wpłynął wniosek [REDAKTOWANE] o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego w sprawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości namiotu magazynowego w zakresie przepisów ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2018r. poz.1445 ze zm. – dalej zwana u.p.o.l).

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą, której podstawowym przedmiotem jest produkcja i sprzedaż wyrobów gotowych, półfabrykatów oraz sprzedaż towarów. Działalność gospodarcza jest prowadzona na terenie miasta Włocławek. W celu prowadzenia działalności gospodarczej Firma Wnioskodawcy wykorzystuje własne powierzchnie magazynowe znajdujące się na nieruchomości przy ul. [REDAKTOWANE] oraz ul. [REDAKTOWANE]. W związku ze zwiększeniem produkcji wyrobów gotowych i półfabrykatów po modernizacji linii produkcyjnej oraz linii do konfekcjonowania, Właściciel Firmy podjął decyzję o postawieniu na nieruchomości przy ul. [REDAKTOWANE] użytkowanej na podstawie prawa wieczystego użytkowania, namiotu magazynowego z przeznaczeniem na magazyn. Inwestycja została zakończona w marcu 2018r.

Namiot ma konstrukcję z kratownic samonośnych bez podpór, spawanych z pełnych profili stalowych o przekroju 40x40x2 mm i 80x40x2 mm. Konstrukcja jest przykryta dachem dwuspadowym. Poszycie dachu i ścian bocznych oraz szczytowych zostało wykonane z materiału poliestrowego PVC 650g/m². W namiocie wykonana jest brama wjazdowa przesuwana ręczna (dwuskrzydłowa), zainstalowana w górnej części szczytu z dwóch stron namiotu. Przedmiotowy namiot nie jest połączony z gruntem w sposób trwały. Połączony jest z gruntem za pośrednictwem wbitych w grunt kotw, kotwy nie są zabetonowane. Namiot może zostać przeniesiony bez uszkodzenia jego konstrukcji w inne miejsce, przy czym Firma może własnymi siłami dokonać przemieszczenia namiotu w inne miejsce. Namiot po jego przemieszczeniu może spełniać dokładnie te same funkcje, co przed przeniesieniem i nie będzie wymagać jakichkolwiek zmian w konstrukcji samego namiotu.

Firma uzyskała w drodze decyzji administracyjnej pozwolenie na budowę namiotu magazynowego oraz uzyskała zatwierdzenie projektu budowlanego.

Do opisanego stanu faktycznego zadano następujące pytanie:

Czy opisany namiot magazynowy będzie stanowił przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2018r. poz.1445 ze zm.)

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

Wnioskodawca w uzasadnieniu swojego wniosku wskazuje, że w świetle art. 2 ust. 1 podatku od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: 1) grunty; 2) budynki lub ich części; 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Zgodnie z treścią art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. budynek to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Jak zostało to wskazane w opisie stanu faktycznego przedmiotowy namiot magazynowy nie jest trwale związany z gruntem oraz nie posiada fundamentów. Już choćby tylko z tych powodów przedmiotowy namiot magazynowy nie można uznać za budynek w rozumieniu u.p.o.l.

Przedmiotowy namiot jest, w rozumieniu przepisów u.p.o.l., związany z prowadzeniem działalności gospodarczej. Tym samym w przedmiotowej sprawie spełniony jest warunek określony w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.

Zgodnie z treścią art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. budowla to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

W świetle przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2018r. poz. 1202 ze zm. dalej – u.p.b.), do której to ustawy odsyła art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., pod pojęciem obiektu budowlanego należy rozumieć: budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Jednocześnie stosownie do art. 3 pkt 3 u.p.b. przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kocioł, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Z kolei przez tymczasowy obiekt budowlany - w myśl art. 3 ust. 5 u.p.b. - należy rozumieć obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony do sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe.

Zdaniem wnioskodawcy scharakteryzowany w opisie zdarzenia namiot magazynowy mieści się w wyżej przywołanej definicji tymczasowego obiektu budowlanego.

Definicja „obektu budowlanego” w Prawie budowlanym została skonstruowana przy użyciu definicji „budynku”, „budowli” i „obektu małej architektury”. Z treści wyżej przywołanego przepisu art. 3 pkt 1 u.p.b. wynika, że wyliczenie to ma charakter wyczerpujący, stąd każdy obiekt budowlany można zaliczyć do którejś z trzech wymienionych kategorii. W tym sensie odrębną kategorią obiektów budowlanych nie są „tymczasowe obiekty budowlane”. Obiekty te są odmianą obiektów budowlanych, wyodrębnioną ze względu na specyficzne cechy, wobec czego również w kategoriach „budynków”, „budowli” czy też „obektów małej architektury” mogą

mieścić się takie, które spełniają te cechy i są tymczasowymi obiektami budowlanymi. Tymczasowe obiekty budowlane są tylko pewną odmianą w zbiorze wszystkich obiektów budowlanych.

Wnioskodawca podkreśla, iż przedstawiony namiot magazynowy nie stanowi obiektu małej architektury w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego.

Wnioskodawca wskazuje, że zgodnie z treścią uchwały NSA z dnia 3 lutego 2014 r. (sygn. akt II FPS 11/13) tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 u.p.b. może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust.1 pkt 2 u.p.o.l., jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art.3 pkt 3 u.p.b. lub innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b u.p.b. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust.1 pkt 3 u.p.o.l. Namiot magazynowy, stanowiący tymczasowy obiekt budowlany w rozumieniu u.p.b., niepołączony trwale z gruntem, nie został *expressis verbis* wymieniony w art. 3 pkt 3 u.p.b. Jednocześnie namiot magazynowy nie jest traktowany jako budowla w innych przepisach ustawowych uzupełniających czy precyzujących u.p.b. W konsekwencji, namiotu magazynowego scharakteryzowanego w opisie zdarzenia niniejszego wniosku nie można zaliczyć do budowli w rozumieniu art. 3 pkt 3 u.p.b., a tym samym do budowli w rozumieniu art. 1a ust.1 pkt 2 u.p.o.l.

W związku z powyższym, zdaniem Wnioskodawcy przedmiotowy namiot magazynowy nie stanowi budynku ani budowli w rozumieniu przepisów u.p.o.l., zatem nie może on stanowić przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Stanowisko organu podatkowego w sprawie przedstawionego stanu faktycznego:

Po przeanalizowaniu faktów podanych we wniosku, obowiązujących przepisów prawa i orzecznictwa sądowego, organ podatkowy uznaje stanowisko Wnioskodawcy za prawidłowe.

W myśl art. 14b § 1 i 14j § 1 i § 3 o.p. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz, (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 o.p. składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego.

Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 o.p.). W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 o.p.).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydający interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec powyższego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku.

Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Ponadto należy zaznaczyć, że interpretacja dotyczy wyłącznie przepisów prawa podatkowego, organ podatkowy nie jest uprawniony do interpretacji przepisów z innych dziedzin prawa.

Stanowisko przedstawione przez Wnioskodawcę jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają m.in. budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Związaną z prowadzeniem działalności gospodarczej jest każda budowla będąca w posiadaniu przedsiębiorcy.

Zgodnie zaś z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. „budowla” to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Przy definiowaniu pojęcia „budowli” powołany wyżej przepis u.p.o.l. odwołuje się do słowniczka pojęciowego zawartego w art. 3 u.p.b. Przez obiekt budowlany stosownie do art. 3 pkt 1 u.p.b. należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Pojęcie budowli zostało dodatkowo zdefiniowane w art. 3 pkt 3 u.p.b. Stosownie do tego przepisu, należy przez to rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Przy określaniu przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości przepisy ustawy Prawo budowlane mają ograniczone zastosowanie, które w istocie sprowadza się do definicji budynku, budowli i urządzeń budowlanych związanych z obiektem budowlanym w rozumieniu art. 2 ust. 1 u.p.o.l.

W świetle art. 4. ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., opodatkowaniu podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wyłączone są z opodatkowania podatkiem od nieruchomości budowle lub ich części niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Analizując kwestię opodatkowania podatkiem od nieruchomości namiotu magazynowego, warto zwrócić uwagę na określenie „tymczasowy obiekt budowlany”.

Przez tymczasowy obiekt budowlany należy rozumieć, zgodnie z art. 3 ust. 5 u.p.b. obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe. Tymczasowy obiekt budowlany wzniesiony jest na czas określony i nie są to obiekty, które ujawnia się w ewidencji gruntów i budynków.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy przywołać stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego zawarte w uchwale podjętej w składzie 7 sędziów w dniu 3 lutego 2014r. o sygn. akt II FPS 11/13. We wskazanej uchwale Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że w jego ocenie, zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 5 u.p.b., tymczasowe obiekty budowlane stanowią szczególną odmianę obiektów budowlanych, wyróżnioną ze względu na dwa zespoły cech tj. albo cechą czasowości użytkowania albo cechą niepołączenia trwałego z gruntem. Z kolei z brzmienia przepisu art. 3 pkt 1 lit. a-c u.p.b. wynika, że wyliczenie w nim zawarte ma charakter wyczerpujący, zatem każdy obiekt budowlany możemy zaliczyć wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w tym przepisie kategorii. W takim znaczeniu tymczasowe obiekty budowlane nie tworzą osobnej kategorii, a są odmianą wszystkich obiektów budowlanych, wobec czego również w kategoriach budynków, budowli czy obiektów małej architektury mogą mieścić się takie, które spełniają cechą czasowości użytkowania albo cechą niepołączenia trwałego z gruntem i w związku z tym będą stanowić tymczasowe obiekty budowlane.

W podjętej uchwale, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził także, że za budowlę w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych uznać można jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 u.p.b.,

w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, stanowiące wraz z instalacjami i urządzeniami całość techniczno-użytkową. W konsekwencji, tymczasowy obiekt budowlany stanowiący budowlę może podlegać opodatkowaniu, jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 u.p.b. lub w innych przepisach tej ustawy oraz w załączniku do niej i jeżeli jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej. Stanowisko takie zostało wyrażone również przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 31 marca 2016 r. (sygn. akt II FSK 1114/15) oraz w wyroku z dnia 24 sierpnia 2016 r. (sygn. akt II FSK 2027/14): „Z punktu widzenia standardów konstytucyjnych nie sposób zaakceptować sytuację, gdy jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości byłyby traktowane budowle w rozumieniu art. 3 pkt 3 u.p.b. nienależące do kategorii obiektów, które *expressis verbis* wymieniono w tym przepisie, lecz będące obiektami jedynie do nich podobnymi”.

W praktyce sądy administracyjne za przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości uznają budowle wyraźnie określone w art. 3 pkt 3 u.p.b., natomiast w odniesieniu do innych obiektów, które potencjalnie mogłyby zostać zakwalifikowane jako budowle ze względu na ich istotne podobieństwo do obiektów należących do pierwszej ze wskazanych kategorii, najczęściej nie dopatrują się istnienia takiego podobieństwa, zastrzegając przy tym, że regulacji prawa podatkowego nie wolno stosować „rozszerzająco”. Stosownie do art. 217 Konstytucji nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy. Powyższa norma konstytucyjna oznacza nie tylko obowiązek uregulowania tych kwestii w ustawie, ale także uregulowania w sposób odpowiedni dla ich specyfiki. Reguły demokratycznego państwa prawnego sprawiają, że każda regulacja prawna ingerująca w prawa i obowiązki obywatelskie musi spełniać wymóg dostatecznej określoności.

Z zasady określoności wypływa zatem wymóg uregulowania wszystkich elementów stosunku podatkowego w akcie rangi ustawowej w sposób dostatecznie precyzyjny i jasny. Należy przez to rozumieć precyzyjne wyznaczenie dopuszczalnego zakresu ingerencji (wyrok TK z dnia 19 czerwca 1992 r., sygn. akt U 6/92.). Adresat normy prawnej musi bowiem wiedzieć, w jaki sposób ma się zachować (wyrok TK z dnia 10 listopada 1998 r., sygn. akt K 39/97).

Dokonując wykładni przywołanych wyżej przepisów należy odnieść się do rozważań Trybunału Konstytucyjnego zawartych w wyroku z dnia 13 września 2011 r., sygn. akt P 33 /09, w którym Trybunał stwierdził, że: „za „budowlę” w rozumieniu u.p.o.l. można uznać: 1) jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 P.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b P.b., czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową, 2) jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 P.b. lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, co - jeżeli omawiane urządzenia nie zostały wskazane *expressis verbis* - wymaga wykazania, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, z wyłączeniem jednak: (1) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu P.b., które to obiekty budowlane nie dają się zakwalifikować jako budowle w ujęciu u.p.o.l., oraz (2) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci obiektów małej architektury, przy zastrzeżeniu, że urządzeniami budowlanymi w rozumieniu P.b. nie są instalacje”. W uzasadnieniu przywołanego wyroku w sprawie o sygn. akt P 33/09 TK wskazał, że nie budzi w zasadzie zastrzeżeń sformułowanie przez ustawodawcę na potrzeby regulacji prawa budowlanego definicji „budowli” i „urządzenia budowlanego” jako definicji otwartych, których zastosowanie w praktyce wymaga nierzadko posłużenia się analogią z ustawy, jak również i to, że te same definicje w odniesieniu do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie mogą funkcjonować w identyczny sposób, albowiem w prawie daniowym gwarancje dostatecznej określoności regulacji prawnych wynikające z zasady poprawnej legislacji ulegają istotnemu wzmocnieniu ze względu na treść art. 84 i art. 217 Konstytucji (uzasadnienie wyroku TK sygn. akt P 33 /09). W prawie podatkowym - inaczej niż w prawie budowlanym jako dziedzinie prawa administracyjnego - obowiązuje restrykcyjnie pojmowana konstytucyjna zasada wyłączności ustawowej, co oznacza, że poza niewielkimi wyjątkami nie dopuszcza się regulowania zagadnień podatkowych w aktach podustawowych. Jeśli zatem o zakwalifikowaniu określonego obiektu czy urządzenia jako budowli bądź urządzenia budowlanego w rozumieniu prawa budowlanego miałyby przesądzać przepisy aktu wykonawczego, to nie istnieją podstawy, by taki obiekt czy urządzenie uznać za budowlę na gruncie u.p.o.l. Odwołanie się w

u.p.o.l. do przepisów prawa budowlanego należy bowiem interpretować wyłącznie jako odesłanie do regulacji rangi ustawowej. Stanowisko to potwierdzają liczne orzeczenia sądów administracyjnych (wyrok NSA z 27 maja 2010 r., sygn. akt II FSK 2049/09, wyrok WSA w Lublinie z 2 lipca 2010 r., sygn. akt I SA/Lu 502/09, wyrok NSA z 13 kwietnia 2011 r., sygn. akt II FSK 144/10, wyrok NSA z 13 kwietnia 2011 r., sygn. akt II FSK 1310/10).

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że obiekty będące tymczasowymi obiektami budowlanymi w rozumieniu Prawa budowlanego, nie połączone trwale z gruntem, które nie zostały *expressis verbis* wymienione w art.3 pkt 3 u.p.b., i które jednocześnie nie są traktowane jako budowle w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, nie mogą być zaliczone do budowli w rozumieniu art. 3 pkt3 u.p.b., a tym samym do budowli w rozumieniu art. 1a ust.1 pkt 2 u.p.o.l., co wyklucza ich opodatkowanie podatkiem od nieruchomości.

Dodatkowo ze stanu faktycznego przedstawionego przez podatnika jednoznacznie wynika, że namiot magazynowy to tymczasowy obiekt budowlany, który nie jest trwale połączony z gruntem, a więc posiada cechę zasadniczo odróżniającą ją od budowli wymienionych w art. 3 pkt 3 u.p.b.

W świetle obowiązującego stanu prawnego organ podatkowy uznaje stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego za prawidłowe. Odnosząc się do powołanych wyroków sądów administracyjnych oraz przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego, namiot magazynowy nie jest budowlą, co oznacza, że Wnioskodawca jest wyłączony z opłat z tytułu podatku od nieruchomości za postawiony namiot magazynowy.

Jednakże organ podatkowy zwraca uwagę, iż w przypadku rozbieżności opisanego stanu faktycznego we wniosku o indywidualną interpretację prawa podatkowego z rzeczywistym stanem faktycznym po wybudowaniu hali namiotowej, organ podatkowy może przeprowadzić kontrolę wybudowanego obiektu budowlanego i dokonać odpowiedniej kwalifikacji tego obiektu budowlanego

Reasumując, stanowisko wnioskodawcy należy uznać za prawidłowe.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Organ podatkowy jednocześnie zwraca uwagę, że w myśl 14a § 1 o.p., minister właściwy do spraw finansów publicznych dążąc do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego przez organy podatkowe, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dokonuje ich interpretacji, z urzędu lub na wniosek wydając interpretacje ogólne, wydaje z urzędu ogólne wyjaśnienia przepisów prawa podatkowego dotyczące stosowania tych przepisów (objaśnienia podatkowe). Natomiast zgodnie z art 14j § 1 o.p. stosownie do swojej właściwości wójt (burmistrz, prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa wydają interpretacje indywidualne przepisów prawa podatkowego.

POUCZENIE

Wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy w terminie trzydziestu dni od daty doręczenia interpretacji - (art.53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed Sądami Administracyjnymi - Dz.U. z 2018r. poz.1302). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art.54 § 1 w/w. ustawy) na adres Prezydent Miasta Włocławek, Zielony Rynek 11/13, 87-800 Włocławek.

Otrzymują:

1. Wnioskodawca
2. FN.PIOL a/a

PREZYDENT MIASTA
dr Marek Wojtkowski